

Die nacht op zee nabij Smogville ...

An illustration of a cluttered attic room. A large skylight on the right wall lets in bright light. A boy with red hair, wearing a green shirt and blue pants, is lying on a brown sofa, holding a red apple. A girl with red hair, wearing a yellow shirt and purple pants, is sitting on the floor, looking up at the boy. She is holding a book and has several colored pencils scattered around her. The room is filled with various objects: a skull on a shelf, a spider web on the ceiling, a green hat on the floor, and a jar of spiders on a table. The text 'Leo de prutser' is written in a blue oval above the boy, and 'Rebecca de durfal' is written in a purple oval above the girl.

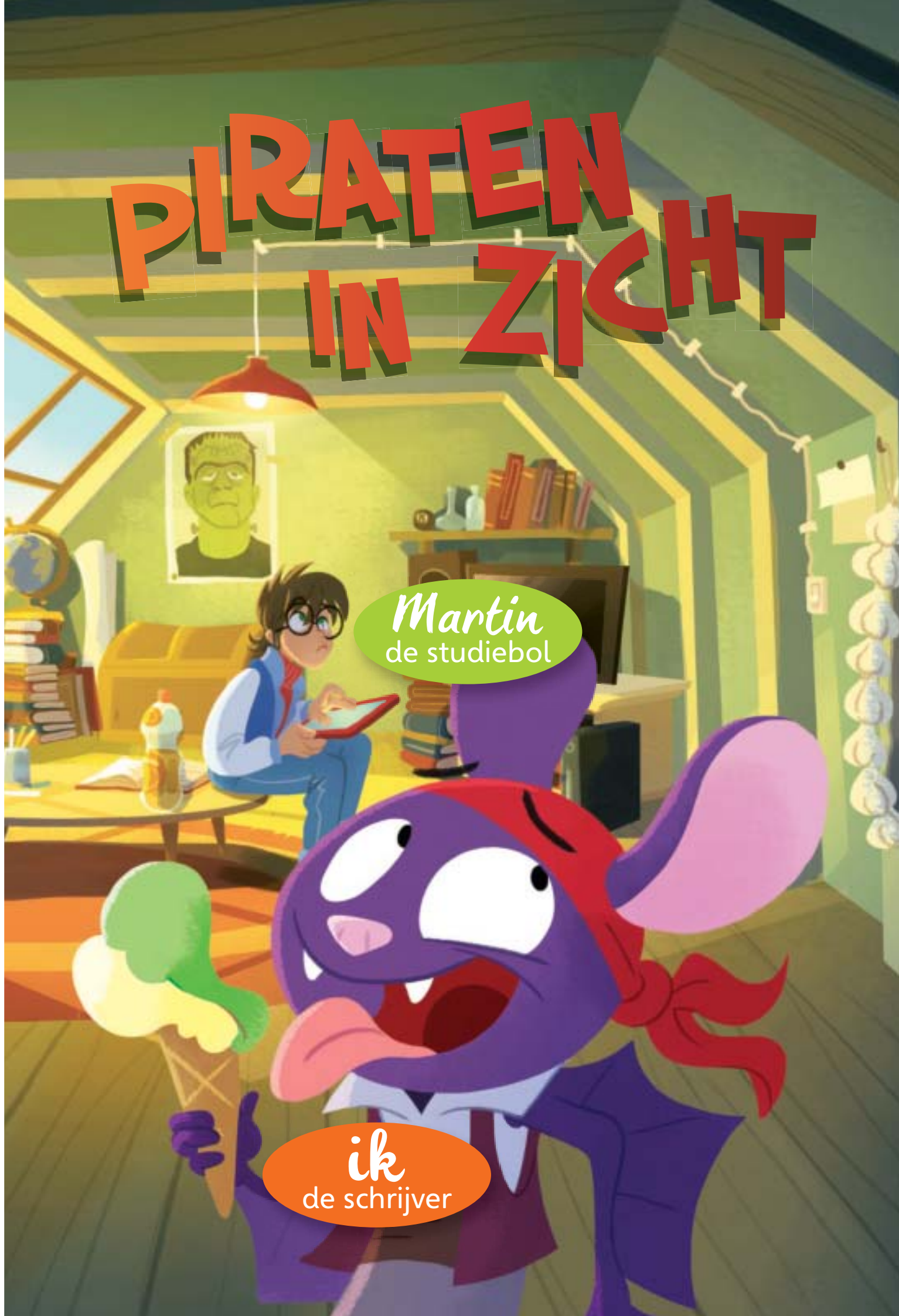
Leo
de prutser

Rebecca
de durfal

PIRATEN IN ZICHT

Martin
de studiebol

ik
de schrijver

hoofdstuk 1

NAAR DE VUURTOREN

Zou jij je avondeten laten staan, om een vriendje te helpen? Ja toch? Dat doen vrienden!

Ik ook. Gisteren bijvoorbeeld. Toen wilde Martin naar de vuurtoren van Smogville. Die zou geopend worden met een feestje. Martin wilde graag dat we meegingen. Dus dat deden we. Ik heb nog nooit zoiets saais gedaan! Maar je kent Martin, onze studiebol. Als het over iets ouds gaat, moet hij erbij zijn.

Schiet eens op, slakken!

Doe niet zo druk! Het is maar een vuurtoren!

Het is niet 'maar een vuurtoren'. Het is de vuurtoren van Smogville! Weet je hoe lang die niet gebruikt is? Hij is al ...

200 jaar dicht! Dat heb je al 200 keer gezegd!

Dat is echt waar. Hij heeft het al zó vaak gezegd, dat zelfs ik het weet. Al weet ik nog steeds niet wat hij eraan vindt. Een lamp die rondjes draait. Thuis hebben we ook grote lampen. Daar kan hij toch net zo goed naar kijken.

Lach maar. Grote schepen kunnen nu in elk geval ...

... heel dicht langs de kust varen

zonder te stranden! Dat heb je ook al 200 keer gezegd.

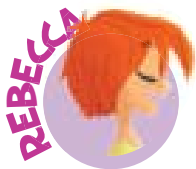

Oké. Maar wat ik denk ik nog niet heb verteld ...

Leo probeert aan Martin uit te leggen dat hij geen zin heeft in school. Maar meester Martin gaat gewoon door met zijn lesjes. Op weg naar het strand praat hij aan één stuk over de vuurtoren.

Dan zijn we er. Er is haast geen kip! (Of 'geen vlieg' zoals een vleermuis liever zegt.) Wie wil er nu ook die duffe vuurtoren zien? Er zijn drie oudjes en wij: ik en de Silver Kids. En de burgemeester natuurlijk.

Die opening is niet echt een succes. Alleen jij vindt het leuk, Martin.

Straks ben je blij dat je erbij was. Dit is een groot moment!

Ik zat liever aan tafel. Ik heb honger!

Dames en heren en ... eh... zo'n beetje de hele familie Silver. Het is een grote eer dat ik de vuurtoren mag openen. Met een druk op deze knop zal het vuur weer branden. Na al die jaren. Prachtig. Onze eigen vuurtoren!

Op dat moment komt Salomon Trotter aan rennen. Hij is een heel beroemde onderzoeker. Hij schreeuwt de longen uit zijn lijf!

Stop! Laat dat ding uit! Zodra het vuur aangaat ... vindt hij ons!

Wie vindt ons, meneer Trotter?

Het spookschip!!!

Spookschip? Waar heeft Trotter het over? Moet ik rillen van de slibber bibber, of gaan we dat bootje onderzoeken?

Voelt u zich wel goed, meneer Trotter?

Ik voel me prima. Alleen toen ik daarnet langs de kust roeide, kwam ik een spookschip tegen! Ik werd bijna omver gevaren! Er hing een zwarte vlag aan de mast, met een doodskop en botten erop. En aan boord klonken spookgeluiden!

Spookgeluiden? Cool! Het is toch wel leuk hier.

Dat is natuurlijk Rebecca. Spoken zijn toch niet leuk? Gelukkig is Martin er nog. Die zal wel zeggen dat we daar beter bij uit de buurt kunnen blijven.

Wat een onzin! Spoken bestaan niet. Net als spookschepen.

Klopt! Ik stem voor Martin! Wie stemt op mij?

En wat als meneer Trotter gelijk heeft? Ik denk dat ik de vuurtoren toch nog maar even uit laat.

Moet hij aan of uit? Goeie vraag! Ik heb geen idee, maar dat komt vooral doordat er juist een vette mug voorbij zoemt. Hij vliegt vlak voor mijn neus langs. Mmm, superlekker! Ik vergeet op slag de vuurtoren én het spook. Ik suis rakelings over de hoofden van de mensen. Ik zit op acro-vliegen, dus voor zo'n vluchtje draai ik mijn vleugel niet om. Scherpe bocht naar rechts. Scherpe bocht naar links. Duikvlucht loodrecht naar beneden. Een salto en ... hebbes!

Ik land per ongeluk op de hand van de burgemeester. Mijn pootjes drukken zijn hand omlaag. En daarmee de knop! Klik! De lamp in de vuurtoren flitst aan. Wat een licht ineens! Oeps, deed ik dat?

Oei! Pardon. Dat ging niet expres. Wat nu?

OH nee! Dit is een ramp! We moeten ons verstoppen!

Ik verstop me echt niet. Ik wil naar de vuurtoren kijken. Moet je zien hoe mooi hij is!

Niemand luistert naar meneer Trotter. We staren naar de lamp in de top van de vuurtoren. Hij draait rond, rond, rond. Het lijkt wel een draaimolen. Dan krijg ik plots een leuk idee. Ik fladder naar de lamp en ga in de lichtstraal stil hangen.

Daar maak ik schaduwen met mijn vleugels!

Eerst doe ik een hondje: waf, waf!

Dan een draak: grom!

En dan mijn specialiteit, een eend:

k^wa^ak, k^wa^ak, k^wa^ak!

Martin en Rebecca lachen. Trotter niet. Als hij mijn draak ziet, gilt hij het uit. Doodsbang schiet hij ervandoor!

O, sorry. Ik wilde niemand bang maken.

